

Τί είναι η ομοιοπαθητική;

Date : Ιουνίου 26, 2014

Αντιθέτως προς ότι πιστεύουν οι περισσότεροι άνθρωποι, η «ομοιοπαθητική» δεν είναι το ίδιο με την ιατρική που βασίζεται στα βότανα. Η ομοιοπαθητική στηρίζεται σε τρία κύρια δόγματα, τα οποία παραμένουν अपαράλλακτα αφότου τα εφήρε ο Σάμιουελ Χάνεμαν το 1796.

Ο Νόμος των Ομοίων

Ο νόμος των ομοίων λέει πως ο,τιδήποτε θα ήταν δυνατόν να προκαλέση τα

συμπτώματά σου, θα θεραπεύση επίσης αυτά τα ίδια τα συμπτώματα. Συνεπώς, αν δης ότι δεν μπορείς να κοιμηθής, αν καταναλώσης καφεΐνη θα συνεισφέρει στον ύπνο σου· η δακρύρροια λόγω υψηλού πυρετού μπορεί να θεραπευθή με κρεμμύδια, κ.λ.π. Αυτός ο ούτως ειπείν νόμος εβασίσθη αποκλειστικώς και μόνον στην φαντασία του Χάνεμαν. Δεν χρειάζεται να έχη κάποιος πτυχίο ιατρικής για να αντιληφθή την εσφαλμένη αιτιολόγηση της λήψεως καφεΐνης- η οποία ανήκει στα διεγερτικά- προκειμένου να βοηθηθή κάποιος να κοιμηθή. Παρά τούτα οι ομοιοπαθητικοί, ακόμη και σήμερα, συνταγογραφούν καφεΐνη (υπό το όνομα «coffea») ως θεραπευτικό της αϋπνίας.

Ο Νόμος των Εξαιρετικώς Μικρών

Κατ’

ακολουθίαν προς τον δικό του νόμο των ομοίων, ο Χέινεμαν εισήγαγε την ιδέα ότι θα μπορούσε να βελτιώση το αποτέλεσμα των θεραπευτικών του μεθόδων («με όποιον τρόπο επέρχεται η ίαση με τον ίδιο τρόπο εφαρμόζεται και η θεραπεία») διαλύοντας σε νερό τα θεραπευτικά μέσα. Όσο περισσότερο διέλυε το φάρμακο στο νερό, τόσο πιο δυνατό θα γινόταν, απεφάσισε ο Χάνεμαν. Έτσι εγεννήθη ο νόμος του περί των εξαιρετικώς μικρών.

Δια

της λήψεως μιας και μόνης σταγόνας καφεΐνης, διαλυόμενης σε 99 σταγόνες νερού, δημιουργείται αυτό που είναι γνωστό στους ομοιοπαθητικούς ως μια ποσότητα θεωρούμενη ως εκατοντάδα (*centesimal*). Μια σταγόνα από αυτήν την εκατοντάδα προστεθείσα σε άλλες 99 σταγόνες νερού παράγει μια ποσότητα 2 εκατοντάδων, γραφόμενη ως 2C. Αυτή η ποσότης της καφεΐνης των 2C είναι 99,99% νερό και μόλις 0,01% καφεΐνη. Ένα διάλυμα ποσότητος 3C περιέχει 0,0001% καφεΐνη, στα 4C 0,000001% καφεΐνη και ούτω καθ’ εξής. Τα ομοιοπαθητικά θεραπευτικά σκευάσματα, σε διάλυμα, πωλούνται κατά κύριο λόγο σε ποσότητα 6C (0,0000000001%) ακόμη και σε 30C. Τα διαλύματα αυτά οι ομοιοπαθητικοί, συχνά, τα ρίχνουν μέσα σε μικρές μπάλλες ζαχάρεως προκειμένου να τα πωλήσουν.

Όταν

αυτοί οι αριθμοί καταγράφονται, είναι εύκολο να δη κανείς πόσο παράλογοι είναι. Σε ποσότητα 12C υπερβαίνεται το όριο γνωστό ως όριο του Αβογκάντρο, πέραν του οποίου δεν υπάρχει πιθανότης να έχη μείνη τίποτε από την αρχική ουσία. Ωσπου να φθάση κάποιος το 30C είναι πιθανότερο να κερδίζη το λαχείο για πέντε συνεχόμενες εβδομάδες παρά να βρή έστω και μόριο καφεΐνης στο ομοιοπαθητικό χάπι για τον ύπνο. Είναι απλώς

συνηθισμένο νερό και συνηθισμένη ζάχαρη διαλυμένη μέσα σ' αυτό.

Ο Νόμος της Ισχυρής Αναταράξεως [Δυναμοποίησης]

Ενώ

μετέφερε τα θεραπευτικά του σκευάσματα πάνω σ' ένα ιπήλατο κάρο, ο Χέινεμαν έκανε άλλη μία «πρωτοποριακή ανακάλυψη». Απεφάσισε ότι η ισχυρή ανατάραξη ενός ομοιοπαθητικού σκευάσματος θα αύξανε περαιτέρω την ισχύ του. Αυτή η διαδικασία της αναταράξεως ωνομάσθηκε «succusion» δηλαδή ισχυρή ανατάραξη ή ανακίνηση. Όταν ένας ομοιοπαθητικός προετοιμάζει τελετουργικώς ένα ομοιοπαθητικό σκεύασμα, το ανακινεί ή το χτυπά ελαφρά σε κάθε στάδιο της προετοιμασίας του διαλύματος ώστε να το ισχυροποιήσει.

Οι

μοντέρνοι ομοιοπαθητικοί πιστεύουν ότι αυτή η διαδικασία της «ισχυροποίησης» επιτρέπει στο νερό να διατηρήσει την «μνήμη» ή τις «δονήσεις» της αρχικής ουσίας, πολύν καιρό αφ' ότου αυτή έχει διαλυθεί μέχρις εξαφανίσεως. Βεβαίως, δεν υπάρχει επιστημονική απόδειξη ότι το νερό έχει μια τέτοια ικανότητα, ούτε καμμία ένδειξη ως προς το πώς θα ήταν δυνατόν το νερό να χρησιμοποιήσει αυτήν την «μνήμη» για να θεραπεύσει έναν ασθενή.

Αποδίδει;

Παρ'

ότι βασισμένοι σε προλήψεις και σε συμπαθητική και τελετουργική μαγεία, οι νόμοι του Χάνεμαν παραμένουν σε ισχύ από τους ομοιοπαθητικούς μέχρι σήμερα. Οι νόμοι αυτοί θα ήσαν ορθοί μόνον εάν απορρίπταμε ο, τιδήποτε έχουμε μάθει τους τελευταίους δύο αιώνες σχετικά με την βιολογία, την φαρμακολογία, τα μαθηματικά, την χημεία και την φυσική. Οι ασθενείς δεν θεραπεύονται αποτελεσματικώς με την χορήγηση ουσιών οι οποίες προκαλούν παρόμοια συμπτώματα. Συνεχόμενη διάλυση της ουσίας και ισχυρή ανατάραξη δεν «ισχυροποιούν» ένα σκεύασμα. Το νερό δεν έχει μνήμη, ούτε τρόπο να την χρησιμοποιήσει - αν υποθέταμε ότι είχε. Η ομοιοπαθητική δεν θα μπορούσε ποτέ να αποδώσει καθ' όν τρόπο ο Χάνεμαν την περιέγραψε, αλλά μήπως αποδίδει κατά κάποιον τρόπο;

Η πλέον πλήρης έρευνα που έγινε ποτέ επί των ομοιοπαθητικών θεραπειών εδημοσιεύθη στο ιατρικό περιοδικό «*The Lancet*» το 2005: το σχετικό επιστημονικό άρθρο ανέλυσε κάθε κλινική έρευνα δημοσιευθείσα μέχρι τότε επί των αποτελεσμάτων της ομοιοπαθητικής, και συμπέρανε ότι τα όποια φανερά ωφελήματα από τις ομοιοπαθητικές

«θεραπείες» ήσαν αποτελέσματα ανάλογα με την χορήγηση placebo (:σκευασμάτων που δεν περιέχουν την αναμενόμενη θεραπευτική ουσία ενώ ο ασθενής πιστεύει ότι είναι κανονικά φάρμακα, χορηγούνται δε σ' αυτόν για ψυχολογικούς λόγους. Εδώ ο συγγραφέας του άρθρου ουσιαστικά μιλά για αυθυποβολή, ότι δηλαδή οι ασθενείς που παίρνουν ομοιοπαθητικά σκευάσματα πιστεύουν ότι λαμβάνουν πραγματική θεραπεία και πείθουν τους εαυτούς τους ότι βαίνουν προς το καλύτερο ώσπου τελικώς θεραπεύονται - όχι όλοι βέβαια). Η ομοιοπαθητική δεν αποδίδει. Αυτό το συμπέρασμα υπεστηρίχθη από την Συνεργασία *Cochrane*, ένα ανεξάρτητο δίκτυο ιατρών το οποίο είχε θέσει ως στόχο να εξετάσει την ιατρική έρευνα προκειμένου να προσδιορίσει ποιες θεραπείες είναι αποτελεσματικές.

<http://www.1023.org.uk/what-is-homeopathy.php>

Μετάφραση: Ευάγγελος Δεληγιάννης

(Πηγή: egolpion.com)